

usnesením zmatečnost řízení tímto nedostatkem stíženého a žalobu ve smyslu § 230 odst. 2 c. ř. s. odmítnouti.

Nejvyšší soud uložil odvolacímu soudu nové jednání a rozhodnutí o odvolání.

D ů v o d y:

Odvolací soud zrušil napadeným usnesením rozsudek prvního soudu a předcházející mu řízení, pokud jde o žalovanou pozůstalost po Vítu Š. jako zmatečné a odmítl žalobu proti této spolužalované straně. Jak plyne ze spisů okresního soudu o projednání pozůstalosti po Vítu Š., byla sice odevzdací listina vydána 28. června 1933, byla však Marii Š. jako universální dědičce, jež se bezpodmínečně podle posledního pořízení přihlásila, doručena teprve dne 25. září 1933. I když se Marie Š. podle protokolu o projednání pozůstalosti ze dne 28. dubna 1933 vzdala opravných prostředků proti odevzdací listině, nemohla listina ta před jejím doručením nabýti právní moci (§§ 31 (5) a 33 zák. č. 100/31 Sb. z. a n.). Nebyla tudíž v době podání žaloby, t. j. dne 2. září 1933 pozůstalost universální dědičce ještě pravoplatně odevzdána a právem proto byla žaloba řízena proti pozůstalosti jako žalované straně zastoupené přihlásivší se dědičkou, a nemohla býti pro nedostatek procesní způsobilosti žalované pozůstalosti odmítnuta (srov. rozh. č. 9762, 12655 Sb. n. s.). Ovšem byla žaloba doručena dědičce až dne 22. listopadu 1933, tedy v době, kdy již pozůstalost po Vítu Š. jako soubor práv a závazků neexistovala, takže v té době se jí nedostávalo procesní způsobilosti podle § 1 c. ř. s. Avšak okolnost ta nemá v zápětí zmatečnost provedeného řízení a vydaných rozsudků podle § 6 c. ř. s. Universální dědička Marie Š., která — jak již řečeno — se k pozůstalosti bezvýmínečně přihlásila, mohla vstoupiti a vstoupila do sporu jen ve vlastním jméně, a také ve vlastním jméně ve sporu projednávala. V té době byl již soubor práv a závazků zůstavitelových sloučen se souborem práv a závazků universální dědičky. Nejde tu o nic jiného, než o nesprávné označení žalované strany, a může její správné označení provést nejen soud první stolice, nýbrž i soud stolice vyšší. Byl proto rozsudek soudu první stolice neprávem napadeným usnesením zrušen.

Čís. 15053.

Byla-li pozůstalost již odevzdána dědici (transmittentovi) a objeví-li se po jeho smrti další pozůstalostní jmění, nejde o případ transmise.

Nově se vyskytnuvší jmění nelze v tomto případě považovati za ležící pozůstalost; odevzdací listinou byla povolaným dědicům odevzdána veškerá pozůstalost, ať známá nebo neznámá, jako celek.

(Rozh. ze dne 19. března 1936, R I 98/36.)

Podle pravoplatné odevzdací listiny okresního soudu ze dne 9. února 1923 s dvěma dodatky byl rolnický statek s obytným domem jako rolnická usedlost střední velikosti, náležející zůstaviteli Augustu H., podle ustanovení zákona ze dne 7. srpna 1908, čís. 68 z. z. pro Čechy odevzdán Josefu H. jako přejímateli. Tento zemřel dne 24. dubna 1935. Po jeho úmrtí vyšlo na jevo, že jedna pozemková parcela nebyla v pozůstalostním jmění Augustu H. uvedena, pročež pozůstalostní soud o ní provedl další potřebné úřední jednání (§ 179 nesp. pat.) a byla tato parcela jako součást pozůstalosti po Augustu H. přikázána pozůstalosti Josefa H. Tomuto rozhodnutí odpírají pozůstalí po Augustu H. nezl. Jindřich H. a Ema P., tvrdíce, že dědické právo Josefa H. podle zemského zákona ze dne 7. srpna 1908 čís. 68 z. z. pro Čechy je právem ryze osobním, jež cestou transmise podle § 537 obč. zák. nepřechází na jeho dědice. **R e k u r s n í s o u d** zamítl jejich stížnost do rozhodnutí soudu prvního.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Transmise po rozumu § 537 obč. zák. předpokládá, že se povolaný dědic, jemuž pozůstalost prvního zůstavitele napadla (transmittent), již nedožije jejího odevzdání, že se však nápad nepovažuje za zmařený ani tehdy, když se povolaný dědic ještě nepřihlásil k pozůstalosti, jen když se dědictví nevzdal, takže dědic dědicův (transmissar), aniž přímo dědí po prvním zůstaviteli, v prvním pozůstalostním řízení uplatňuje pouze dědické právo transmittentovo. Dovolací rekurenti poukazují v souzeném případě neprávem na předpis § 537 obč. zák., neboť není sporné, že pozůstalost po Augustu H. byla již pravoplatně odevzdána; nově se vyskytnuvší jmění nelze proto již považovati za ležící pozůstalost, představující zůstavitele snad zase podle § 547 obč. zák., naopak byla veškerá pozůstalost, ať známá nebo neznámá, již svého času jako celek odevzdací listinou povolaným dědicům odevzdána a řízení podle § 179 nesp. pat. sleduje toliko účel provéstí takové úřední úkony, jichž jest v tom kterém případě potřebí k osvěčení a k zabezpečení nároků účastníků a zvláště k zajištění poplatků, pročež název »dodatečná odevzdací listina« je nemístný (rozh. čís. 7559 Sb. n. s.). Ježto již není sporné, že zmíněná parcela je částí rolnického statku Josefa H. dne 9. února 1923 odevzdaného, nejde vůbec o případ transmise a nelze proto tvrditi, že rozhodnutí nižších soudů, doplnivších stav jmění po Augustu H. a upravivších potřebnou doložku k provedení knihovního pořádku, přiči se předpisu § 537 obč. zák. a tedy je nezákonné.

Čís. 15054.

Statky střední velikosti (zák. čís. 68/08 z. z. čes.).

Rozhodl-li pozůstalostní soud, že pozůstalost jest projednati podle předpisů zákona ze dne 7. srpna 1908 čís. 68 z. z. čes., aniž vyslechl